

מאורות שלום

העלון השבועי שלך

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך בן צבי משה

http://www.ohrshalom.net הד"ר חברון – 18:00 מוצש"ק חברון – 19:01 info@ohrshalom.net

בשעת קיץ יש להוסיף שעה

נר ה' נשמת אדם העלון לעילוי נשמת

אלדד גליה בת אליעזר
אשר מנדל בן זליג
בונפיל פרלה בת משה
טוביה
בראודה יעקב בן שמחה
הייט דב בן ישראל
הלוי איתי בן יוסף
ויינשטיין מרים בת פרויקה
וינברג גרטה בת גרשון
סיטרקל סלים בן נתן
עותני מרים בת שמעון
קפלן גריגורי בן יעקב
אוסאצוב רפאיל בן לב
אורבך חיה בת יואל
בוגרט אליהו בן זכר
בליץ זאב בן יצחק
מרטה מטילדה בת חיים
גרבי רחל בת שאול
גרינברג יוסף בן יצחק
וייס לידיה בת אליהו
זלמן יהודית משה
כהן רבקה מקס
לבנובסקי סוניה בת מיכאל
סטויקה יוסוב בן משה
קלרה בת וולף
פירניק חיה בת יוסף
קליימן רוזה בת אהרן
שבת נעימה בת רחמים

ת.נ.צ.ב.ה.

יש חדש

השיעור השבועי בפרשת
השבוע מתקיים בכל יום
חמישי בבית חב"ד בניני
400 בשעה 20:30 –
הציבור מוזמן

שיעור חדש
זוגיות ומשפחה בכל יום שני
בשעה 20:30
בבית חב"ד בניני 400

תרומות והקדשת העלון
לעילוי נשמה

ניתן לשלוח לבית המדרש
אור שלום ת.ד. 88 קרית
ארבע מיקוד 90100
חשבון בנק הדואר מספר
20033243

מאורות הפרשה – "עצרת הוא כל מלאכת עבודה לא תעשו"

"יכול יהיו אסורים במלאכת עבודה, תלמוד לומר "הוא" הוא אסור במלאכת עבודה ואין ימי מועד אסורים במלאכת עבודה דברי רבי יוסי" [תורת כהנים]. ופירש"י כל מלאכת עבודה אפילו מלאכה שהיא עבודה לכס, שאם לא תעשו יש חסרון כיס בדבר, "לא תעשו" יכול אף חולו של מועד יהיה אסור במלאכת עבודה, תלמוד לומר "עצרת היא".

ואמר המהרי"א זצ"ל לפי שהשבת אשר לא הותרה בה שום מלאכה כלל, הנה באומרו "לא תעשה מלאכה" כלל כל מלאכה שבעולם, אבל ביו"ט הרי קאמר אף שהתירי לך אוכל נפש, אעפ"כ כל שאינו אוכל נפש אף שהוא מלאכת עבודה שיש בה חסרון כיס, אם לא תעשו לא תאמר מה לי הנאת אוכל נפש או הנאת רווח ממון שלא יופסד ממנו, אלא אף מלאכת עבודה לא תעשו. ואמר ב"עצרת" הוא – הוא שאסור אף במלאכת עבודה, אבל אין חול המועד אסור במלאכת עבודה.

ואם כן נוכל לומר כיון שפרש שאין חוה"מ אסור במלאכת עבודה יהיה מותר אף מלאכה להרויח ממון שהוא גם כן מלאכת עבודה, שהרי מסרן הכתוב לחכמים לומר לך איזו מלאכה מותרת ואיזו מלאכה אסורה. ולפי זה מלאכה שאינה דבר האבד בחול המועד אסור מדאורייתא, וכלשון רש"י בחגיגה, הא הרי לא מסרן הכתוב אלא לחכמים.

והנה יש ג' קדושות – קדושת שבת, קדושת יו"ט וקדושת חול המועד, וכולם ירמזו לימות המשיח.

קדושת שבת – לאלף השביעי יום שכולו שבת, ולכן אסור בו כל מלאכה, בהיות מלאכה מורה לדבר הצריך תיקון, ובעת ההוא יתוקן הכל ולא יהיה שום דבר רע בעולם, ולכן בשבת שהוא מעין קדושה זו אסור בכל מלאכה.

קדושת יום טוב – מרמז לנו על הימים שנאמר בהם "בלע המות לנצח זאב וטלה ירעו כאחד, לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדש" ועדיין ישתמשו ביצרים לדבר המותר וצריך עדיין ליתן להם איזה חיות הכרחי, ולכן הותרה מלאכת אוכל נפש.

קדושת חול המועד – מורה לנו ששת ימי חוה"מ כטעם "שית אלפי שני הוי עלמא" ואילו זכינו היה שנתקדשו ימים אלו כמו שהיה בימים שעליהם נאמר "התנערי מעפר קומי", "קום בתולת ישראל", לאמור לאסורים צא"ו, ואם היו ימים אלו מתקדשים היה מותר בהם רק מלאכת עבודה, היינו לצורך עבודה כטעם "איהו עובד ואיהו עבודה", כשבעת חז"ל "העבודה" וטעם חוה"מ בחינת תפילין של יד, יד כהה תפילין דדרועא.

וכל זה נקרא מלאכת עבודה לצורך דבר האבד, כטעם "הצדיק אבד" בחינת בונה עולמות ומחריבן, והן הן ניצוצי קדושה שאבדו מעצמן והוצרך לתקנם במהרה, כאדם הראשון קודם החטא, שנאמר לו "לעבדה ולשמרה".

וזה כוונת המילים "מלאכת עבודה" המכונה לשכינה והותרה מלאכת עבודה שלא יאבד עולם אלא "לעבדה ולשמרה" והאי מלאכת עבודה יצטרך לנו עד תחיית המתים בשביל דבר האבד, ואחר שקלקלנו בחטא הותרו כל המלאכות לעבוד את האדמה אשר לקח משם, ולא מלאכת עבודה בשביל דבר האבד.

"ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון – כמו שאמר מרן אלקי ישראל בן אליעזר בעש"ט, שכל אחד מישראל צריך לברר ולעשות כל הל"ט מלאכות, ותלמיד חכם העוסק בתורה בחינת "שבת" דמלכות דאצילות, ט"ל תורה מחייהו.

אף על פי כן, צריך לעם הארץ כשר שיתמוך אותו, ואז נעשה הייחוד שלם, "מלאכה" במספר א"ל אדני"י נעשה שב"ת במספר א"ל, אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד כידוע, כטעם תעשה מלאכה" וביום השביעי "שבת". [ז"ח ח"א].

מאורות היכל הברכה

"וקדשתו כי את לחם אלקיך הוא מקריב קדש יהיה לך כי קדש אני ה' מקדשכם"

מסורה – וקדשתו תרין, "הגבל את ההר וקדשתו", דרשו בעל כורחו ומספרו עת רצון –

וקדשתו דכהן ריש פסוק וקדושתו מרחם, וקדשתו דתלמידי חכמים העוסקין בגבולי התורה לבסוף.

"סוף הכבוד לבוא" ולכן חד ריש פסוק, וחד סוף פסוק. [ה"ה דף רי"ב]

החידה השבועית

א. מנין שמתר לעשות מלאכה בחולו של מועד?

ב. מנין למדים שצריכים לעבר את השנים?

ג. מהו הדבר שמובא בפרשתנו שהעושה אותו נחשב כאילו בנה בית המקדש והקריב קרבנותיו בתוכו?

ד. מה הפירוש "וינזרו"?

נאמר בפרשתנו: "וכי תזבחו זבח תודה לד' לרצונכם תזבחהו".

ואמר האדמו"ר על פי המשנה באבות (פ"ב משנה י"ח) "אל תעש תפילתך קבע אלא רחמים", שיש כמה אנשים אף על פי שהם עושים המצוות שצווה השי"ת בכל זאת אינם עושים זאת בשמחה. אלא כאדם המוכרח שלא ברצונו לעשות רצון הגדול ממנו, והיה מרוצה יותר אם לא היה הגדול ממנו מצווה עליו לעשות עבודה זו.

ומובן שאף שגם על עבודה זו מקבל שכר כיון שבכל זאת הוא עושה רצונו, אבל בכל זאת אין זו עבודה חשובה כל כך, כיון שהוא עושה רק בהכרח. אבל העבודה החשובה הוא כשהאדם שמח במה שזוכה לעשות בזה רצון השי"ת, וברצון טוב שלו הוא עושה עבודת השי"ת ושמח במה שצוותה התורה ושהוא זוכה לעשות נחת רוח לבוראו. וזה כוונת הפסוק (דברים כח מז) "תחת אשר לא עבדת את ד' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב" וגו' כי עניין של שמחה היינו ששמח במה שצווה לו השי"ת וזוכה לעשות גם בזה נחת רוח לבוראו.

וכן נמצאו כמה פסוקים בתנ"ך המורים שחיוב לעבוד את השי"ת בשמחה היינו שהשמחה יהיה על אופן שכתבנו. ומבואר מהאר"י הקדוש שזכה לכל המדרגות שלו אלא על ידי ששמח בעשיית המצווה. ומבואר ב"שער המצוות" שמה שנאמר במשנת אבות (פרק ד' משנה א') "איזהו עשיר השמח בחלקו" נאמר גם על עבודת השי"ת.

ואפילו אם אינו במדרגה גדולה שיוכל לעבוד את השי"ת בכוונת גדולות ובגדלות המוחין, בכל זאת אם הוא שמח במה שהוא מקיים את המצווה בפשטות כבר הוא עשיר גדול, וזה הוא השמח בחלקו. ומובן שהחילוק שבין עבודה זו לעבודה מצד ההכרח שלא ברצון, הוא כרחוק מזרח ממערב. וזהו שאמר "וכי תזבחו זבח תודה לד' לרצונכם תזבחהו", פירושו שיהיה העבודה ברצון שלך ולא כמו שעושה רק מצד ההכרח לעשות רצון מי שגדול ממנו.

מעשה רבותינו

מהרי"א מכפר סאפרין צוק"ל

רבינו רצה להתפרנס מיגיע כפיו והתרחק מרבנות, אף שפרנסתו לא הייתה תמיד מצויה ברווח, אבל ביתו היה בכל עת פתוח לרווחה.

רבנו החזיק בחכירה את בית המזיגה שבכפר וגם את מכס הדרכים, וכשהיה צורך בדבר עסק גם בחציבת אבנים, וכשהיה למישהו איזה חשבון מסובך ומפותל שכבר נלאו בו כל המומחים, היה רבינו מברר ומתיר את כל התסבוכות בלי שום קושי.

ואולם עיקר עסקיו היה בתורה ובמעשים טובים, וכל פרנסתיו נחשבו לו כטפל"

מאורות צדיקים

הרה"ק רבי דוד מטאלנא זצ"ל

הרה"ק רבי דוד בן המגיד הק' רבי מרדכי מטשערנאביל, לאחר הסתלקות אביו התיישב בוואסילקוב ומשם עבר לטאלנא, רבנות אלפי ישראל שיחרו לפתחו וחסו בצילו, בי' לחודש אייר תרמ"ב ספירת "נצח שבנצח" אתקטר בהאי קטירא לחי עלמא ונסתלק לשמי רום. השאיר אחריו ברכה ספריו "מגן דוד" ועוד.

דרכו בקודש היתה להרבות בדברי חכמה ודברי צחות, אבל מאוד עמקו מחשבותיו כמו שאמר פעם: אף פעם לא אמרתי דברי צחות, אף פעם לא שתייתי שתייה חריפה ואף פעם לא הרחתי טבק. והיה פעם במסיבה אחת ואמר דבר צחות, ענה אחד שלא היה מחסידי דהרבי אמר ווערטל, שמע רבינו את הדברים פתח ואמר: כתוב, "ויברך דוד את ה'" - כלומר שדוד המלך בירך ושיבח את השי"ת - ברם - "לעיני כל הקהל" - נראו הדברים - "ויאמר דוד" - כאילו אמר אמירה בעלמא ודיבר צחות.

פעם נכנס אליו חסיד חשוב לקבל ממנו ברכת פרידה במוצאי שבת קודש לאחר ששבת שבתו במחיצת הצדיק והתבסס מזיו קדושתו, פנה אליו רבינו ושאלו, "עם מה אתה נוסע הביתה?" ענה לו החסיד שהזמין מקום בעגלת הנוסעים, אמר לו רבינו "עם הגוי שהגעת אתה נוסע בחזרה?" והבין החסיד כי כוונת רבו היתה שיתבונן במה נתעלה בהסתופפו בצילו, ואם יש לו יותר מטען רוחני ממה שהיה לו לפני נסיעתו אליו.

פעם בא אצלו חסיד אחד ושאלו מה לעשות, כיון שפריץ אחד היה חייב לו כסף, וכששילם לו חובו נתן לו הפריץ יותר כסף, והוא מפחד שיוודע הדבר להפריץ ושאלתו בפיו אם יחזיר את הכסף להפריץ. ענה רבינו: הפריץ אינו מתפלל תפלת שמונה עשרה ואין לו זמן לחשוב שיוודע לו שנתן לך יותר כסף ממה שמגיע לך, אך למעשה ציוה עליו להחזיר את הכסף.

גדול היה כוחו לפעול ישועות ולרפאות חולים וגם לרבות חולי רוח משוגעים שהביאו אליו והיו חוזרים לביתם שפויים בדעתם כאחד האדם, ומסופר כי אמר רבינו למשוגע אחד דשניהם ביחד יכולים להביא לכך שכל העולם ירוצו אחרינו, ולתמיהתו הסבירו לו כי דרך העולם כי אנשים שפויים רצים אחרי המשוגעים לראות את מעשיהם הזרים, ואם כן אם נלך יחדיו אזי אחריו ירוצו כל השפויים ואחרי הלא רצים כל המשוגעים ונמצא שכל העולם רץ אחרינו.

ויאמר ה' אל משה אמור על הכהנים וגו' לנפש לא יטמא בעמיו (כא, א). על פסוק זה הובא במדרש (ויק"ר פי כו, ו) ההוא דכתיב: יראת ה' טהורה עומדת לעד (תהלים יט, י) - מיראה שנתירא אהרן מלפני הקב"ה, זכה וניתנה לו פרשה זו לו ולזרעו אחריו.

ואמר האדמו"ר שנראה לפרש, דידוע שישנן יראת הרוממות ויראת העונש. יראת הרוממות היא שמתירא מהקב"ה מחמת שמכיר בגדולתו יתברך שמו ומתיירא לחטוא ח"ו נגדו, לא מחמת פחד העונש, אלא שמתירא לחטוא למלך רם ונישא,

מה שאין כן יראת העונש שאינה נחשבת יראה מהבורא יתברך, אלא מתיירא מהעונש, וזה נחשב כעובד את עצמו, שמפחד שלא יגיע אליו העונש. וזו כוונת חז"ל (ברכות ה.): "אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו וכו' יזכיר לו יום המיתה", ועל ידי שיזכור שסופו לעפר מקום רימה ותולעה אזי החי ייתן אל לבו לשבור יצרו לשעבדו אל קונו, וזו גם כן המשמעות של הלווית המת, ומצות התעסקות בו כדי שהחי ייתן אל לבו שסוף כל אדם למיתה, ועל ידי זה יתבונן בהשראת הנפש - בשכר ועונש. וממילא ישוב אל ה', ובשוב רשע מדרכיו וחיה - בבי' עולמות, וזו נקראת יראת העונש,

אבל המתיירא מהקב"ה מפני שמכיר גדלותו יתברך שמו הוא אינו זקוק להזכרת יום המיתה, כי הלא אין יראתו יראת העונש, אלא יראה מעצמותו יתברך שמו ויתר על כך המתיירא מהקב"ה מחמת יראת הרוממות יראתו עומדת לעד שיש לה קיום, מה שאין כן המתיירא מחמת העונש, הרי ברגע שיסיח דעתו מהעונש תסור יראתו.

ולפי זה נבוא אל הביאור "אמור אל הכהנים וגו' לנפש לא יטמא". ההוא דכתיב: יראת ה' טהורה עומדת לעד - מי שמתירא "יראת ה'" דווקא, מחמת שהוא רב ושליט ולא יראת עצמו, יראה כזו "עומדת לעד" - שיש לה קיום, ועל זה מסיים המדרש: מיראה שנתירא אהרן מלפני הקב"ה - ולא מיראת עצמו, זכה וניתנה לו פרשה זו - "לנפש לא יטמא", כיון שיראתו אינה יראת העונש, ממילא אינו צריך לבוא לידי מצב של "יזכיר לו יום המיתה", כי בלא התעוררות זו הוא משבר יצרו ומשעבדו לקונו.

העלון יו"ל לעילוי נשמת
רבינו רבי יצחק אייזיק יהודה יחיאל סאפרין זצוק"ל
אדמו"ר מקאמארנא
נלב"ע י' אייר תרל"ד ומנו"כ בקאמארנא

ותרא האשה כי וגוי: "ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאווה הוא לעיניים" וגוי'. בוא וראה, הרי בני אדם אינם יודעים ואינם מסתכלים ואינם משגיחים, בשעה שברא הקב"ה את אדם וכיבד אותו ביקר העליון, ביקש ממנו שיתדבק בו, כדי שימצא יחיד, ובלב יחיד, ובמקום דבקות יחידה, שלא ישתנה ולא יתהפך לעולם, ובקשר הזה של אמונה היחידה. שהכל מתקשר בה, ז"ש "ועץ החיים בתוך הגן", דהיינו ז"א, שנקרא עץ החיים, שיהיה דבוק בו כנ"ל, שאין בו כפילות של טוב ורע.

ולבתר סאטו מאורחא וכו': ואח"כ נטו מדרך האמונה, ועזבו אילן היחיד העליון מכל האילנות, שהוא עץ החיים, דהיינו ז"א, ובאו להתדבק במקום שמשנתנה ומתהפך מאופן לאופן, ומטוב לרע ומרע לטוב, דהיינו בעץ הדעת טוב ורע, וירדו מלמעלה למטה, ונתדבקו למטה בשינויים רבים, ועזבו את העליון מכל, שהוא אחד, ולא נשתנה לעולם, ז"ש, "אשר עשה האלקים את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים". והמה בקשו חשבונות רבים ודאי, דהיינו עץ הדעת שיש בו הרבה שינויים כנ"ל. אז נתהפך לבס באותו הצד ממש, שהיו פעמים לטוב ופעמים לרע, פעמים לרחמים ופעמים לדין, ודאי כדבר ההוא שנתדבקו בו, והמה בקשו חשבונות רבים ונתדבקו בהם.

א"ל קב"ה וכו': אמר לו הקב"ה, אדם, עזבת החיים ונתדבקת במות. חיים, שכתוב, "ועץ החיים בתוך הגן". היינו עץ שנקרא חיים, משום שמי שאוחז בו אינו טועם טעם מות לעולם, ונתדבקת באילן אחר, הרי ודאי המות הוא כנגדך. ז"ש "רגליה יורדות מות" וגוי'. וכתוב, "ומוצא אני מר ממות את האשה". ודאי במקום מות נתדבק, ועזב מקום החיים. משום זה נגזר עליו ועל כל העולם, מות.

אי הוא חטא וכו': שואל, אם הוא חטא, כל העולם מה חטאו, ולמה נגזר מות על כל העולם. ואם תאמר, שכל הבריות באו ואכלו מאילן הזה, ונלקח מכולם. אינו כן, אלא בשעה שאדם קם על רגליו, ראו אותו כל הבריות ויראו מפניו, והיו נמשכים אחריו כעבדים לפני המלך. והוא אמר להם, אני ואתם, בואו נשתחוה ונכרעה נברכה לפני ה' עושו. וכולם באו אחריו. כיון שראו את אדם משתחוה לאותו מקום, לעץ הדעת, ונתדבק בו, כולם נמשכו אחריו, וע"כ גרם מות לו ולכל העולם.

כדין אשתני אדם וכו': אז נשתנה אדם לכמה אפנים, פעמים לטוב ופעמים לרע, פעמים רגוז ופעמים נחת, פעמים דין ופעמים רחמים, פעמים חיים ופעמים מות. ואינו עומד תמיד במעמד אחד מהם. כי אותו מקום גרם לו. דהיינו עץ הדעת. וע"כ נקרא "להט החרב המתהפכת" מן צד זה לצד זה, מטוב לרע, ומרחמים לדין, משלום למלחמה. מתהפכת היא לכל צד ונקראת טוב ורע. שכתוב, "ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו".

ומלכא עלאה לרחמא וכו': ומלך העליון שרחמיו על מעשיו ידיו, הוכיחו, אמר לו, ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו. והוא לא קבל ממנו, ונמשך אחר אשתו. ונגרש לעולם. כי האשה למקום זה עולה ולא יותר, והאשה גרמה מות לכל.

ת"ח לעלמא דאתי וכו': בוא וראה, לעולם הבא כתוב, "כי כימי העץ ימי עמי". כימי העץ, היינו עץ ההוא הנודע, שהוא עץ החיים. בו בזמן כתוב "בלע המות לנצח ומחה ה' אלקים דמעה מעל כל פנים. ברוך ה' לעולם אמן ואמן, ימלך ה' לעולם אמן ואמן

ברכת הצדיק שמש של בוקר עוד לא הספיקה להחזיר קרני אורה לתוך המטבח, אך המשרתת היתומה כבר עמדה על יד התנור והעלתה אש בזרדים. משרתת זו, העוזרת ומסיעת לרבנית, בבית המגיד, היתומה, לא עלינו, בילדותה, מאב ומאם. יהודים רחמים בני רחמים אספה לבית מחסה האכילה וגדלוה. כאשר בגרה, אספתה הרבנית לביתה, כדי שתעזור לה בעבודות הבית השונות, ותמורת זאת, תהא חוסה בפינה חמה וקורת גג לראשה.

שפר גורלה של היתומה העלובה. בבית זה שהשכינה שורה בו, חשה בטוב ובנעימים. הרבנית התהלכה עמה בחן ובחסד; לא הקשתה עליה בהשתדלה להמתיק את חייה המרירים. אך היתומה העלובה, שהתגלגלה שנים על גבי שנים, בבתי זרים, ללא משען ומשענה, ללא אהבת הורים, הפכה לנערה שתקנית נוטה לקדרות. מלבד זאת הטביעו בה מצוקות החיים רשם עמוק. חיוורת היתה, ירקרקת, וחולנית, ודמותה מעוררת צמרמורת ורחמים בלב רואיה. אך עם זאת נאמנה היתה ומסורה בלב ונפש לבית הרבי, ומשתדלת לסייע ולעשות יותר מן המתבקש. כאשר הגיעה לפרקה, החלה הרבנית דואגת ליתומה עלובה זו, כדאגת אם לבתה. חז"ל אמרו כי "קשה זיווגו של אדם כקריעת ים סוף". אם לכל אדם כך, הרי למצוא זוג לנערה זו, היתה משימה כבדה ביותר. נכנסה הרבנית אל המגיד, ובדמעות בעיניה, תינתה צרתה של היתומה. מאין יבוא עזרה?

היאך תקים נערה זו את ביתה? התהרהר המגיד הקדוש בינו לבינו והרגיע את הרבנית: "אל דאגה! אבי יתומים לא יטוש את הנערה הצנועה ויראת השמים".

באותם ימים הסתופף בצל המגיד, נער תם וישר, בשם יצחק. ממרחקים הגיע למזריטש, בתשוקה לשמש את המגיד הגדול ולישב בהיכלו כל היום.

הנער התחבב על כל באי החצר. את המוטל עליו עשה באמונה, ואת הצדיק שימש ביראה ובאהבה.

באחד הלילות שלח המגיד לקרוא למשרתת הנאמן. יצחק התייצב לפניו בראש מוטה ובהכנעה, מוכן למוצא פיו. בטוח היה כי המגיד יטיל עליו שליחות מסויימת או עבודה כלשהי, אך בשמעו את הדברים היוצאים מפי המגיד, סמרו שערותיו ועיניו כמו כהו.

המגיד הגדול הציע לו לשאת לאשה, את המשרתת החולנית.

מגודל תדהמה, עמדו דמעות בעיניו. הוא ידע כי לא יוכל לסרב לרבו הנערץ, אך כיצד, כיצד יוכל להסכים?

"רבי - גמגם בקול חנוק - החרפה תהא גדולה... גדולה מאוד... ומה יגידו קרובי משפחתי? אנה אשא פני?"...

ולפתע השתק, וסכר פיו. יותר מדי התייר לשונו. פני המגיד הגדול הביעו חמלה. פניו הטהורות העידו כי משתתף הוא במצוקת המשרתת הנאמן. אך במקום לשדלו, נענה ואמר בקיצור: "אם תשאנה לאשה, תזכה בנן אשר יאיר את העולם באור קדושתו".

בשמעו את ההבטחה המפורשת מפי רבו, הסתלקו הפקפוקים ונתישבה דעתו. על אתר הסכים לשידוך. ר' יצחק נשא בשעה טובה ומוצלחת את המשרתת הצנועה ויראת האלוקים. ברכתו של המגיד הגדול לא אחרה להתקיים. לתקופת השנה נולד להם בנם יששכר בער, שהתפרסם ברבות הימים, כצדיק יסוד עולם, מורה לאלפים ולרבבות, הלא הוא סבא קדישא רבי יששכר דוב מראדושיץ זי"ע.